

Asdalvej 45. "Kærgård Mølle" matr. nr. 7d-Bjergby By, Bjergby. 4924 m2.

Niels Madsen køber i 1854 en parcel lige øst for sin egen gård, op mod vejen fra Bjergby mod Asdal. Samme år opførte han en hollandsk vejrmølle, der havde navnet "Kærgård Mølle". Møllen blev drevet af Niels Madsen med en ansat møllerkarl indtil 1867, da møllen bliver solgt til Thomas Sørensen (kun medejer i en måned) og Severin Frederiksen, som i 1869 fik tilladelse til at opføre en møllerbolig. I 1884 solgte Severin Frederiksen møllen til Lars Christian Christensen, der i 1887 solgte til Søren Christensen og Annæus Nielsen.

Enkefru Wøhlk ejede ejendommen i ca. 1 år, A. C. Hansen i ca. 2 år, inden Anders Andersen ejede møllen fra 1901 til 1911. Fra 1911 til 1929 ejede Søren Christensen og Emil Therkildsen møllen.

Herefter blev ejendommen, der også omfattede et mindre landbrug på 4 tdr. ld., købt af Hans Alfred Thomsen, der i 1939 nedbrød møllen, der var blevet for gammel og skrøbelig.

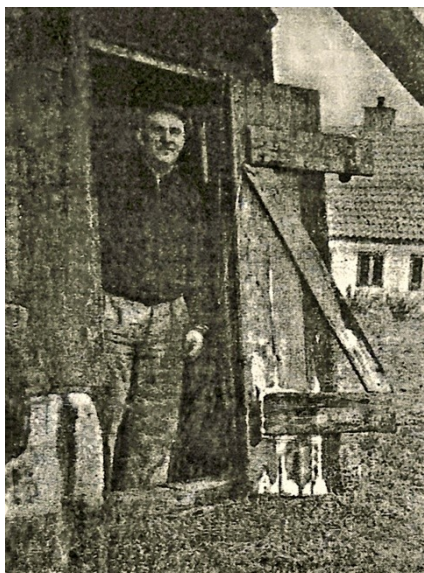
I 1941 opførte Hans Alfred Thomsen en ny mølle – i mindre format – men ellers nøjagtig som den større mølle med krøjeværk, vinduer og døre – og absolut funktionsdygtig.

Selvbyggermøllen blev brugt til at male ejendommens korn.

Møllen blev revet ned omkring 1960.

12/11 1985 købte Hjørring Kommune kommunen arealet og udlagde det til industrigrunde.

En del af grunden er nu en del af Genbrugspladsen, der har adressen: Asdalvej 53.

*Hans Alfred Thomsen
I døren til møllen.*

*Violin bygget af
Hans Alfred Thomsen*

*Hustru Anna Thomsen
med sønnerne
tv. Freddy Sigfred og Ove th.*

Hans Alfred Thomsen, født 1900, død 1985, var en mand med mange talenter. Han var bl.a. meget musikalsk og en dygtig violinspiller og violinbygger!

Vi møder ham her i et avisinterview, hvor han fortæller om sin mølle og sine violiner;

Jeg reparerede en gammel Svend, som ikke var mange Øre værd. Bagefter gav jeg den en Gang Lak, og saa var den færdig med at spille. Det lod skrækkeligt, naar jeg rørte ved den, og det ku' jeg ikke rigtig forstaa, for den var sat rigtigt sammen. Men der var ikke andet at gøre end at spekulere over Tingene. Og saa var det, jeg kom i Tanker om Stradivarius. Han byggede Violiner af en bestemt Træsart, som fandtes dernede i Cremona, Træ, som fik en særlig Karakter gennem Jordbundsforholdene og Solens Paavirkning. Men det maa for ham, saavel som

for andre, have været vanskeligt at skaffe Træ, som overalt var lige haardt. Og derfor tror jeg, Stradivarius lagde Træet i en eller anden Oplesning, før han byggede sine Violiner.

— Og det gør De ogsaa?

— Nej, jeg behandler Violinerne med Gelatine, for i Gelatinen findes Molekylerne, og det er dem, der giver Violinen Klang. Lakken binder Træet, saa det ikke kan svinge med. Gelatinen laver derimod et Hulrum mellem Lakken og Træet, og naar først det er der, kan Violinen svinge ude. Derfor bliver Gelatinen det vigtigste ved en Violin.

Jeg er ogsaa tavs!

— Andre hævder, at Træet er det vigtigste?

— Ja, det ved jeg nok, og selvfølgelig betyder Træet noget. Dets Haardhed i Violinens forskellige Dele spiller skam en stor Rolle, og lige saadan er det med Harpiksen. Harpiks binder Træet sammen, gør det usmildigt. Derfor skal den neutraliseres, uden at den forstøver og helt forsvinder. Men det er nu Gelatinen, som er det afgørende.

— Hvordan fremstiller De Gelatinen?

— Det gælder jo om at finde en Vædske, som vil sætte Molekylerne overst i en Flaske . . . Men jeg er nu ikke saa meget for at sige noget om de Ting. Der er jo Mystik med i det.

— Og hvori bestaar Mystiken?

— Ja, det er jeg ikke saa glad for at sige. Stradivarius tog sin Hemmelighed med i Graven, og jeg . . . ja, jeg er allsaa ogsaa tavs . . . Men vi kan da se den.

Og fra Køkkenet henter Thomsen en lille støvet Flaske. En paaklistret Seddel fortæller, at det grønne Fludium med den graahvide Overflade er »Slatine«, selve Hemmeligheden ved det hele.

— Det graahvide, det er Molekylerne. Ved 6 Graders Varme bliver Vædsken flydende, og saa smører jeg den paa Violinerne med en Klud.

Man skal være oplagt.

Thomsen har syv Violiner hængende paa Væggen i den lille, lavloftede Stue, hvor Moblerne trykker sig sammen, mens Familiemedlemmer og Venner fra gulnede Portrætter paa Væggene ser til. De fem er hans egne, mens de sidste to er paa Besøg for at blive repareret. Han tager dem ned, en efter en, viser dem frem og forklarer deres Forskelligheder i en hastig Ordstrøm, fyldt med Specialudtryk som Vibrationszone, Baspinde og Klangeffekt, og bagefter giver han Lydprøver. Hele Buens Vægt bliver lagt over Strengene, og Tonerne skærer gennem Luften.

— Nej, jeg er ikke rigtig oplagt til at spille . . . Man skal være oplagt . . . Violinerne bliver hængt paa Plads.

— Det er en Skam, min Kone ikke er hjemme. Saa skulde vi have haft noget Kaffe. Men jeg kan da godt prøve, om jeg kan brygge noget sammen. Eller vil De ha' en Bajer?

Vi bestemmer os begge for Bajeren, og Thomsen gaar ud i Køkkenet. Lidt efter raser han:

— Ka' De tage den af Flasken? Ellers kunde jeg maaske nok finde et Glas . . .

Og saa snakker vi om Vind og Vejr, mens de dugvaade Flasker hviler koldt i Hænderne. Husets eneste Cigar har jeg faaet overladt. Gæstfriheden har gode Dage her paa Stedet.

En ægte Stradivarius?

Efter Ølet viser Thomsen sin Stoltthed frem, en Violin af Udseende omtrent som de andre. Men —

Inde i Bunden sidder en støvet Lap Papir med den berømte Signatur: »Antonius Stradivarius Cremonensis faciebat Anno 1715« . . .

Staar man her i en lille kakkelovnsvarm Stue med et Mesterværk til en Million Kroner i Haanden? Skulde dette være en af de godt 600 Violiner, som endnu er bevaret af den gamle Mesters Produktion?

— Jeg tør ikke sige, om den er ægte, siger Thomsen, mens en Haand

stryger varsomt over Træets buede Flade. Det skal der en Fagmand til at afgøre?

— Og det regner De ikke Dem selv for at være?

— Naa . . . Jeg har kun mine Teorier . . . Men nu skal vi ha' lidt Musik.

Og saa spiller Thomsen paa den formodede Stradivarius. Først en gammel Klinkevals, saa Polka'er og Hopsa'er. Den ene Melodi tager den anden ved Haanden, og til sidst bliver de en hel Kæde af gamle Toner. Tankerne danner Billeder af Høstgilder i sløvede Lader og Baller i kolde Forsamlingshuse, og da det sidste F af »Snedker Pedersen's er forsvundet, sukker Thomsen:

— Ok ja, jeg kan i Hundredvis af den Slags. Men dem spiller man jo aldrig mere . . . Kunde De høre, der var Klang i Violinen? Det er jo særligt, at der kun findes saa faa Violiner med den rigtige Klang. Tag alle de kendte Orkestre og Solister og hør paa deres Violiner. De er døde i Tonen. Tag Violinvirtuosen Endre Wolff. Han har jo ikke engang en ordentlig Violin. Det er hans Evner, der skaber Musikken, hans Teknik, for Violinen er ikke meget værd. Eller Wendy Tvorek. Han skulde købe en bedre. Ja, jeg ved nok, hans Violin har kostet 10—15,000 Kr., men der er ingen Klang i den.

— Hvor faas da en god Violin?

— Ja, det er ikke let, for . . . Jeg har jo mine gelatinebehandlede, og nu er der ogsaa en svejtsisk Professor, som har fundet en Slags Gelatine ganske vist fire Aar senere end jeg. Og vi er, saa vidt jeg ved, de eneste . . .

Allerhelst vil jeg selv spille.

— Har De læst Dem til Deres Videnskab om Violiner?

— Nej, jeg har mest eksperimenteret.

— Men Stradivarius?

— Jeg kender hans Violiner, fordi jeg studerer de forskellige Typer, jeg faar mellem Hænderne, og saa paa den Maade, forstaar De. Men lidt har jeg da ogsaa læst.

— Hvad siger Deres Kone?

— Hun er skam selv musikalsk. Hun har sunget i Sct. Cathrine Kirkekor i Hjørring. Drengene er ogsaa musikalske, den store spiller helt godt.

— Gaar De til Koncert?

— Nej, jeg holder mig til Radioen. Jeg vil helst høre Haydn. Der er saa mange som snakker om Bach og Beethoven, og de har gode Ting for Violin. Men Haydn . . . ja, han har ligesom forstaaet Violinens Sjæl. Og saa vil jeg da forresten ogsaa gerne høre Værker af Buxtehude.

Allerhelst vil jeg dog selv spille, alene eller sammen med andre. Det faar man ligesom mere ud af. Og husk saa paa, saa spiller jeg paa mine egne Violiner, maaske endda en ægte Stradivarius . . .

Gipsy.